

در بخشی از کتاب می خوانیم:

در زمان گذشته نهاد خانواده تنها کارگزار جامعه‌پذیری افراد محسوب می‌شد، اما با توجه به تغییرات صورت گرفته و رشد تکنولوژی، شاهد پیدایی رقبای جدی در کنار خانواده نظیر رسانه‌های ارتباط جمعی در امر جامعه‌پذیری افراد هستیم.

محیط خانوادگی عامل قطعی موثر در ایجاد شرایط سازنده‌ای است که ارزش‌ها و گرایش‌های شخصی را شکل می‌دهد. بخش مهمی از این فرآیند، در درون خانواده به صورت عمدی و آگاهانه انجام می‌پذیرد. ولی بخش زیادی از آن کاملاً ناخودآگاه است. الگوهای کنش متقابل اجتماعی درون خانواده ممکن است مدل‌های ناخواسته را برای شکل‌گیری رفتار و شخصیت بعدی کودکان یعنی زمانی که به بلوغ و دوره نوجوانی می‌رسند، فراهم سازد.

به هر حال اگر جامعه‌پذیری فرآیندی باشد که نسل‌های مختلف یک جامعه را به یکدیگر پیوند می‌دهد، خانواده از عوامل عمده اجتماعی شدن از دوران کودکی تا نوجوانی و پس از آن است که به صورت یک سلسله مراحل پی در پی رشد و تکامل، نسل‌ها را به یکدیگر مربوط می‌سازد. پس بدون شک مهم‌ترین عامل جامعه‌پذیری خانواده است.

این که والدین در جامعه‌پذیری فرزندان بسیار ضروری و مهم محسوب می‌شوند یک امر بدیهی است؛ چرا که ارزش‌ها و نگرش‌ها را به آن‌ها منتقل می‌کنند و از طرفی یادگیری کودکان نیز از بدو تولد آغاز می‌شود و به همین خاطر است که صاحب‌نظران هنوز با وجود تفاوت‌های شناختی و متفاوتی نهاد خانواده، باز هم به قدرت فارق‌العاده خانواده در اجتماعی کردن کودکان تاکید می‌ورزند.